

Arrest

nr. 223 855 van 10 juli 2019
in de zaak X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 9 januari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 30 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op het arrest nr. 215 131 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 14 januari 2019.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 17 januari 2019 door de verzoekende partij.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FONTIGNIE, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Armeense nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 december 1990.

Op 30 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de eerste akte, als volgt gemotiveerd:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten
naam; [M.]
voornaam: [M.]
geboortedatum; 25.12.1990
geboorteplaats: Yerevan
nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

Wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen \ tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.*

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Zennevallei op 30.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen gehoord door de politiezone Zennevallei op 30.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen0

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de volgend(e) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 alinea 1

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
X 2° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefsul. (PV HV.12.LG.017906/2018 Van de politie zone Zennevallei.)

Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 30.12.2016 door de politiezone Zennevallei en verklaart dat hij hier een vrouw zou hebben die zwanger is. Deze vermeende vrouw werd gecontacteerd doch verklaarde niks met betrokkene te maken te willen hebben. Hij geeft daarover geen verdere informatie of verduidelijking. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene gehuwd of wettelijk samenwonend is noch dat er een lopende procedure is tot erkenning van het ongeboren kind. Verder verklaarde betrokkene dat hij lijdt aan hepatitis C en epilepsie. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene gehuwd of wettelijk samenwonend is noch dat er een lopende procedure is tot erkenning van het ongeboren kind. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 30.12.2018 door de politiezone Zennevallei en verklaart dat hij hier een vrouw zou hebben die zwanger is. Dienaangaande wijzen we erop dat uit het administratief dossier van betrokkene niks blijkt over het huwelijk van betrokkene en dat de relatie niet bewezen is. Zijn vermeende vrouw werd gecontacteerd en verklaarde niets met betrokkene te maken te willen hebben. Er blijkt niet uit het dossier dat betrokkene zou samenwonen zodat er geen gemeenschappelijk huishouden blijkt. Wat er ook van moge zijn, er bestaat geen beletsel voor betrokkene om via moderne communicatiemiddelen contact te onderhouden met zijn vermeende echtgenote. Noch lijkt er op het eerste zicht een beletsel te bestaan voor deze persoon om hem te komen opzoeken in het herkomstland.

De rechtspraak van het EHRM duidt bovendien duidelijk dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 185335/1991, Kroon e.a.v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30) In het licht van artikel 8 EVRM is er heden bijgevolg in ieder geval nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen betrokkene en het ongeboren kind. Zelfs indien voorts zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met zijn vermeende echtgenote dan nog stellen we vast dat er geen hinderpalen blijken om contact te onderhouden.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14 Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X artikel 74/14 §3 1° : er bestaat een risico op onderduiken

Artikel 74/14§3, 2° : de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd

Artikel 74/14§3,3° : de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Artikel 74/14§3,5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11,§2,4°, artikel 13,§2 bis, 3,3°, §4,5° 5, of artikel 18, §2,

Artikel 74/14§3,6° : het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6,§3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6,1§2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsvergunning of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 10 jaar in België te verblijven, doch werd op 20.04.2017 gerepatrieerd.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sedert zijn nieuwe binnenkomst op de wettelijke voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal (PV HV.12.LG.017906/2018 van de politie zone Zennevallei)

Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van (plaats) op (datum) en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek

Er bestaat een risico op onderduiken

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 10 jaar in België te verblijven, doch werd op 20.04.2017 gerepatriëerd.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sedert zijn nieuwe binnenkomst op de wettelijke voorziene heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV HV.12.LG.017906/2018 van de politie zone Zennevallei)

Gezien het winstgevend karakter en maatschappelijk impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd gehoord op 30.12.2018 door de politiezone Zennevallei en verklaarde dat hij lijdt aan hepatitis C en epilepsie. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene hieromtrent een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Betrokkene brengt geen elementen dat deze hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

*Vasthouding
[...]"*

Uit de bewoordingen van de bestreden akte blijkt dat deze akte drie onderscheiden beslissingen bevat: een bevel om het grondgebied te verlaten (zonder termijn voor vrijwillig vertrek), een beslissing tot terugleiding naar de grens en een beslissing tot vasthouding.

Dezelfde dag neemt de gemachtigde de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor de duur van drie jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten(1):

Naam : [M.]

voornaam : [M.]

geboortedatum : 25.12.1990

geboorteplaats : Yerevan

nationaliteit : Armenië In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 30.12.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Zennevallei op 30.12.2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn. Betrokkene beweert sinds 10 jaar in België te verblijven, doch werd op 20.04.2017 gerepatrieerd. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf sedert zijn nieuwe binnenkomst op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV HV.12.LQ.017906/2018 van de politie zone Zennevallei.)

Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd reeds gerepatrieerd. Betrokkene is terug in illegaal verblijf.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 30.12.2018 door de politiezone Zennevallei en verklaart dat hij hier een vrouw zou hebben die zwanger is. Deze vermeende vrouw werd gecontacteerd doch verklaarde niks met betrokkene te maken te willen hebben. Hij geeft daarover geen verdere informatie of verduidelijking. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene gehuwd of wettelijk samenwonend is noch dat er een lopende procedure is tot erkenning van het ongeboren kind.

Verder verklaarde betrokkene dat hij lijdt aan hepatitis C en epilepsie. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene hieromtrent een regularisatieaanvraag heeft ingediend. Hij toont ook niet aan dat deze hem verhinderen om te reizen of terug te keren naar zijn land van herkomst. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd gehoord op 30.12.2018 door de politiezone Zennevallei en verklaart dat hij hier een vrouw zou hebben die zwanger is. Dienaangaande wijzen we erop dat uit het administratief dossier van betrokkene niks blijkt over het huwelijk van betrokkene en dat de relatie niet bewezen is. Zijn vermeende vrouw werd gecontacteerd en verklaarde niets met betrokkene te maken te willen hebben. Er blijkt niet uit het dossier dat betrokkene zou samenwonen zodat er geen gemeenschappelijk huishouden blijkt. Wat er ook van moge zijn, er bestaat geen beletsel voor betrokkene om via moderne communicatiemiddelen contact te onderhouden met zijn vermeende echtgenote. Noch lijkt er op het eerste zicht een beletsel te bestaan voor deze persoon om hem te komen opzoeken in het herkomstland. De rechtspraak van het EHRM duidt bovendien duidelijk dat pas vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band ontstaat die gelijkstaat met een 'gezinsleven' (EHRM 27 oktober 1994, nr. 18535/91, Kroon e.a. v. Nederland, par. 30 en EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). In het licht van artikel 8 EVRM is er heden bijgevolg in ieder geval nog geen sprake van het bestaan van een gezinsleven tussen betrokkene en het ongeboren kind. Zelfs indien voorts zou aangenomen kunnen worden dat betrokkene een werkelijk gezinsleven onderhoudt met zijn vermeende echtgenote dan nog stellen we vast dat er geen hinderpalen blijken om contact te onderhouden. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Gezien het winstgevend karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

Op 23 januari 2019 neemt de gemachtigde een beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

Op 8 februari 2019 neemt de gemachtigde de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Op 20 februari 2019 wordt de verzoekende partij effectief aan Italië overgedragen.

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij vraagt dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal. Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands.

3. Over de vrijheidsberoving

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, blijkt uit artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet dat deze enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het is gericht tegen deze beslissing.

4. Over de ontvankelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens

De Raad merkt ambtshalve op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

De belangvereiste veronderstelt dat de verzoekende partij door de bestreden beslissing is benadeeld en dat dit nadeel persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel is. Het belang waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, moet bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep tot op het ogenblik van de uitspraak (RvS 27 januari 2010, nr. 200.084).

Het komt de Raad toe desnoods ambtshalve te onderzoeken of aan de belangvereiste is voldaan.

De eerste bestreden akte dient als impliciet opgeheven te worden beschouwd, gelet op de beslissing van 23 januari 2019 tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen, beslissing van 8 februari 2019 tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat en het gegeven dat de verzoekende partij op 20 februari 2019 effectief aan Italië werd overgedragen.

De Raad wijst erop dat een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, genomen op grond van de artikelen 7, eerste lid en 74/14 van de Vreemdelingenwet, moet worden aanzien als de uitvoering in intern recht van de artikelen 6 en 7 van de Terugkeerrichtlijn. Het bevel om het grondgebied te verlaten komt zodoende voor als een terugkeerbesluit in de zin van de

Terugkeerrichtlijn. De beslissing tot terugleiding naar de grens, die al dan niet samen met een bevel om het grondgebied te verlaten kan worden getroffen, moet worden aanzien als een besluit inzake verwijdering in de zin van artikel 8 van de Terugkeerrichtlijn.

Een “*terugkeerbesluit*” is volgens artikel 3, 4 van de Terugkeerrichtlijn de administratieve of rechterlijke beslissing of handeling waarbij wordt vastgesteld dat het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal is of dit illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of vastgesteld.

Artikel 3, 3 van de Terugkeerrichtlijn definieert de term “*terugkeer*” als het proces waarbij een onderdaan van een derde land, vrijwillig gevolg gevend aan een terugkeerverplichting of gedwongen, terugkeert naar: zijn land van herkomst, of een land van doorreis overeenkomstig communautaire of bilaterale overnameovereenkomsten of andere regelingen, of een ander derde land waarnaar de betrokken onderdaan van een derde land besluit vrijwillig terug te keren en waar deze wordt toegelaten. Deze bepaling werd eveneens omgezet in artikel 1, 5 *iuncto* 1, 6° van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet geen overdracht gebeuren naar een andere lidstaat (zie ook Terugkeerhandboek van de Europese Commissie p. 8 en 9 “*een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land wegsturen naar een andere lidstaat kan op grond van het Unierecht niet als terugkeer worden beschouwd*” en “*onder “land van doorreis” in het tweede streepje worden uitsluitend derde landen en geen EU-lidstaten verstaan*”).

De thans eerste bestreden akte kadert dus volledig binnen de Terugkeerrichtlijn terwijl de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen van 23 januari 2019 steunt op de artikelen 24, lid 1 en 28 van de Dublin III-verordening. Daarenboven neemt op 8 februari 2019 de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat met beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Op 20 februari 2019 werd de verzoekende partij effectief aan Italië overgedragen.

De Dublin III-verordening prevaleert als *lex specialis* op de Terugkeerrichtlijn. De toepassing van de Dublin III-verordening, sluit een terugkeer in de zin van de Terugkeerrichtlijn uit. De bestreden beslissing is bijgevolg niet langer uitvoerbaar, nu verzoekende partij onder de toepassing van de Dublin III-verordening valt. Aldus blijkt afdoende dat de bestreden beslissing in de toekomst geen rechtsgevolgen zal sorteren. Bijgevolg dient de bestreden beslissing minstens als impliciet doch zeker opgeheven te worden beschouwd.

Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet de verzoekende partij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (*cf.* RvS 18 december 2012, nr. 221.810). *In casu* stelt de verzoekende partij dat ze nog belang heeft daar de eerste bestreden akte niet ingetrokken werd. In dit verband wijst de Raad erop dat de vaststelling van de Raad dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten impliciet doch zeker is opgeheven, de gemachtigde bindt. Bijgevolg toont de verzoekende partij haar actueel belang bij de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens niet aan.

Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is onontvankelijk.

5. Over het inreisverbod

5.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 62, 74/11 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het hoorrecht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

5.1.1. In een zevende onderdeel van het enig middel stelt de verzoekende partij dat de onwettigheden die ze aanhaalt met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten eveneens betrekking hebben op het inreisverbod. De verzoekende partij betoogt dat indien het bevel om het grondgebied te verlaten vervalft dit tot gevolg heeft dat het inreisverbod eveneens haar wettelijke grondslag verliest.

5.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Uit de motieven van het verzoekschrift blijkt ook dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, nu ze deze motieven betwist zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Bijgevolg voert de verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oopunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De schending van de materiële motiveringsplicht dient onderzocht te worden in het licht van de bepalingen op grond van waarvan de bestreden beslissing werd genomen, met name artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt: “De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod (...)”.

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Nu de beslissing tot verwijdering van 30 december 2018, die gepaard ging met het bestreden inreisverbod, impliciet doch zeker is opgeheven zoals blijkt uit punt 4 van dit arrest, komt bijgevolg ook het bestreden inreisverbod te vervallen.

Het is daarom aangewezen, voor de duidelijkheid in het rechtsverkeer en dus voor de rechtszekerheid, het bestreden inreisverbod uit het rechtsverkeer te verwijderen via een vernietiging, ongeacht of deze destijds rechtsgeldig werd opgelegd of niet.

Om al deze redenen dient geen verdere uitspraak meer gedaan te worden over de door de verzoekende partij aangehaalde middelen.

6. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft tegen het inreisverbod een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 30 december 2018 wordt verworpen.

Artikel 2.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 30 december 2018 wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing tegen de beslissing van 30 december 2018 tot het opleggen van een inreisverbod is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS